

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

146. אור לגויים

ובפנים מאירות, לוחצת את ידה של האם. הדרונית מהנהנת. כן, היא יודעת מה זו דיאליזה ומה זו השתלה. אומימה שלה הייתה חולת כליות, איש מבני משפחתה לא התאים לתורם לה, אבל בנס הכליה של אחד מבני המשפחה התאימה מאוד לאישה יהודייה. אישה שעד היום לא הצלחנו להתאים לה תורם בשל הנוגדנים הגבוהים שבדמה. בן משפחתה של אומימה התאים לאישה למרות הנוגדים. הוא זכה להציל את חייה.

*

לאחר שגילינו את ההתאמה המופלאה של בן משפחתה של אומימה ליהודיה הממתינה כבר שנים להשתלה הרמנו טלפון לתורם, שאלנו בחשש אם הוא מסכים שהכליה שלו תיסע ל'דלית אל כרמל'. נתקלנו בשקט עמוק. התשובה לא נשלפה ברגע. הוא חלם להציל יהודי. אבל...

אם יתורם בהצלבה לאומימה, אחד מבני משפחתה של אומימה יתורם כליה ליהודייה, וכך ינצלו חיי אישה שממתינה כבר שנים. יכול להיות שלא היה לו קל, הוא גם הפנה את השאלה לרב וכשניתנה תשובה חיובית, הוא נתן אור ירוק להמשיך את התהליך.

נכון, הוא חלם אחרת, אבל גם כשהדרך פחות פוטוגנית, אם המטרה תתגשם, הוא מוכן.

איך אמר לנו פעם פרופסור נכבד - "זו אינה רק הפלטפורמה, זה העם שלכם". העם שלנו שמוכן לעכל גם שינויים מרחיקי לכת כדי לעזור ליהודי.

כעת, ב'דלית אל כרמל' אני עומדת עם הנתרמת שלנו - אומימה הצעירה, ולא יכולה שלא להתרגש.

"לפני מספר חודשים", פותח בעלי את דבריו כאשר הוא מתבקש לדבר, "התרחש פיגוע נורא בשכונת מגוריי - הר נוף. מחבלים, מפלצות חסרות לב, חדרו לבית הכנסת בעיצומה של תפילה, התנפלו על אנשים חפים מפשע. עטורי תפילין, ורצחו בהם ללא רחם. שוטר שהיה בסביבה לא היסס לרגע לפני שנכנס פנימה. הוא ידע שכוחות המשטרה עדיין לא הגיעו ושהמעשה שלו מסכן את עצמו, ובכל זאת דרך את הנשק ונכנס זידאן סיף, קראו לו, לשוטר האמיץ שנכנס להילחם מול המחבלים ונרצח". בעלי משתתק. אנשים מסביב בוכים. כן, בני משפחתה של אומימה מכירים היטב את זידאן, זהו קרוב משפחתם. "בן משפחתכם מסר את נפשו כדי להציל יהודים, ועכשיו, מספר חודשים לאחר מכן, יהודי זוכה לתת לבת משפחתו חיים חדשים. אני רואה בכך סגירת מעגל, חלק מהשליחות השמימית שמסר בידי בורא עולם", מסיים בעלי. מתיישב.

אנשים מסביב מוחים את דמעות, מהנהנים בראשם, מתרגשים. "דיברתי טוב?" שואל בעלי כשהאירוע מסתיים ואנחנו יוצאים. "כן", אני מאשרת, יודעת מה הוא שואף לשמוע, "דיברת טוב, זכית לקדש שם שמים".

הדרך אל דלית אל כרמל, לפני קרוב ל-11 שנים

אנחנו יושבים ברכב, בדרכינו צפונה. מול עינינו פרוש נופה המקסים של ארצנו היפה, רצועה תכולה של ים מתגלה במלוא הדרה, אוספת לתוכה את השמש השוקעת. צבעי השקיעה צובעים לאט לאט את השמים ובלילי מתערבל בליל של רגשות. מתח לצד סקרנות, ציפייה לצד מבוכה. אני בוחנת את שלטי הדרכים. שמות מוכרים של ערים כמו 'זיכרון יעקב', 'בנימינה' ועוד חולפים על פנינו. אנחנו ממשיכים הלאה ופונים לכיוון היעד - היישוב הדרוזי 'דלית אל כרמל'. נכנסים בשערי היישוב ומיד חשים באווירה כמותה לא חווינו מעולם. שמות הרחובות, סגנון הבניה ובעיקר - הנוף האנושי, שונה לחלוטין מכל מה שאנו מכירים. אני נושמת עמוק, מסתכלת על בעלי במבט נבון. מה מצופה ממני עכשיו? קצת מלחיץ אותי להסתכל מסביב, קצת מוזר לי, מעולם לא ביקרתי ביישוב דרוזי, ולא נדרשתי לשבת לסעודה משותפת עם בני העדה. כעת אנחנו עומדים בפתחו של אולם אירועים ביישוב, עומדים להשתתף באירוע מסוג אחר.

"שנוזה לקדש שם שמיים", מזכיר בעלי את סיסמת חייו ואני כמוזבן מסכימה איתו. נכנסת בזהירות, מחייכת אל נשים בגלבייה שמחייכות אלי.

"יתרו?" קורא מישהו לכיוונו של המלצר. "יתרו?"

קורא אדם נוסף לעבר דרוזי גבה קומה. 'יתרו', כך מסתבר, הוא אחד השמות הנפוצים כאן. "בני העדה הדרוזית מייחסים עצמם לצאצאיו של יתרו", מסביר בעלי בשקט את פשר העניין ולוחץ ידו של אדם גבה קומה בעל פנים כהות ושפם מסתלסל.

אביה של אומימה.

"הו הרב הבר!!", האב נופל על כתפי בעלי, מדבר בעברית צחה שמפתיעה גם אותי. מספר על הציפייה שלהם, על ההתרגשות לקראת הסעודה, על אומימה שהתחילה עכשיו חיים חדשים. בעלי מהנהן. אביה של אומימה מזמין אותנו להיכנס פנימה. באולם המהודר כבר נמצא קהל גדול. קבוצה של נכבדי העדה הדרוזית בלבוש מסורתי, עומדת בקצהו האחד של האולם, כמה אנשים בכיפה עומדים לצידם. אביה של אומימה מצביע על השולחן הערוך. אני משפילה מבט נתקלת בחמגשיות סגורות. רותחות. חותמת של כשרות מהודרת טבועה על המכסה. מנות אוכל שהוזמנו ממלון 'ניר עציון' הממוקם לא הרחק מהיישוב.

לא חשבנו שזה יקרה. אבל בני משפחתה של אומימה נסעו לניר-עציון כדי להביא לכאן אוכל. הם הבינו שכמובן לא נאכל את המנות שלהם, ומשהו בהשקעה שלהם מחמם את לבנו. עוד כמה מילים מוחלפות בין האנשים. אני עומדת בצד עד שאישה ברעלה ניגשת אלי, מחבקת אותי בהתרגשות. אמה של אומימה. "גברת הבר", העברית שלה מתובלת במבטא אך רהוטה לגמרי, "אומימה שלנו חזרה לחיים". "גם הבת שלנו חזרה לחיים" מחייכת לצידי אישה מבוגרת בפאה צנועה